

Arrest

nr. 107 932 van 2 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (R.D.C.) nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van “*des décisions de refoulement*” en “*d’annulation de la même décision, prise, le 26.07.2013, par le délégué du Service Public Fédéral Intérieur, Direction générale – Office des étrangers – Inspection de contrôle aux frontières*”, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 juli 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 augustus 2013 om 8.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. RADU, die *loco* advocaat B. AYAYA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam, in het bezit van een paspoort met visum type C, op 26 juli 2013 aan op de luchthaven te Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam, nadat verzoeker gehoord was inzake het doel van zijn verblijf en de verblijfsomstandigheden, op 26 juli 2013, de beslissing tot terughrijving (bijlage 11), de beslissing tot nietigverklaring van een visum en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.3. De bestreden beslissing betreft de beslissing van 26 juli 2013 tot terughrijving waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis werd gesteld. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...) Op 26/07/13 om 14:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel NATIONAIR werd door ondergetekende, (...), de heer/mevrouw :

naam (...) voornaam (...)

geboren op (...) te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (...)

afgegeven te MINAFFET op : 07.06.2013

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa

geldig van 10.07.2013 tot 24.08.2013

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Kinshasa met SN(...)

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd : Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinde naar België te komen. Betrokkene legt een toeristische planning voor van een bezoek aan bezienswaardigheden in België en een hotelreservatie van het "New Bristol" hotel in Brussel beide van 16.07.2013 tot 14.08.2013. Betrokkene is in het bezit van een Schengenvisum geldig van 10.07.2013 tot 24.08.2013 en kan niet aantonen (verklaringen?/document?) waarom hij heden na het aflopen van zijn toeristische tour en hotelreservatie toekomt. Verder vermeldt de planning begeleide bezoeken aan toeristische trekpleister doch betrokkene beschikt niet over contactgegevens (namen, adressen, telefoonnumers) van enige toeristische dienstverlening en weet niet waar hij zich voor de begeleide bezoeken dient aan te bieden. (...)"

1.4. De repatriëring van verzoeker is voorzien op 2 augustus 2012 om 10u40.

2. Over de rechtspleging

2.1. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker het Frans als proceduretaal.

2.2. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

2.3. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

2.4. Bijgevolg dient de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal van de bestreden beslissing, *in casu* het Nederlands, waardoor de vraag van verzoeker niet kan worden ingewilligd.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Door de Raad werd in dezen op 1 augustus 2013 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn ingediend. De Raad heeft hierin benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

Ter terechtzitting werden omtrent de hierboven vermelde beschikking geen opmerkingen geuit door partijen.

4. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift, ingediend op 1 augustus 2013, als voorwerp van het beroep aanduidt "*la suspension en extrême urgence des décisions de refoulement et d'annulation de la même décision, prise, le 26.07.2013, par le délégué du Service Public Fédéral Intérieur, Direction générale – Office des étrangers – Inspection de contrôle aux frontières*". Verzoeker stelt voorts "*La notification de la décision à la requérante a eu lieu le même jour, soit le 26.07.2013.*"

Het stuk 1 waarnaar verzoeker verwijst en dat door verzoeker ook als bestreden beslissing werd toegevoegd aan zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, betreft de beslissing van 26 juli 2013 tot teruggedrijving (bijlage 11). Er werd geen andere beslissing toegevoegd aan het verzoekschrift.

Blijkens artikel 39/69 van de vreemdelingenwet bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep, met andere woorden, de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als de verwerende partij inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging of schorsing die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding. Het

voorwerp van het geding moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven en kan later in het geding niet meer gewijzigd worden. Bovendien mag een verzoeker het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overlaten om in zijn plaats het onderwerp van de vordering te bepalen. *In casu* is het voorwerp van het inleidend verzoekschrift de beslissing tot terugnrijving van 26 juli 2013.

De Raad stelt bij lezing van het verzoekschrift, en met name bij grondige lezing van het betoog dat wordt ontwikkeld ter ondersteuning van het aangevoerde enig middel, dat verzoeker zijn verzoekschrift in hoofdorde richt tegen de beslissing tot terugnrijving (bijlage 11).

In het licht van deze lezing en gegeven het feit dat enkel de beslissing van 26 juli 2013 tot terugnrijving werd gevoegd bij het verzoekschrift, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing *in casu* de beslissing van 26 juli 2013 tot terugnrijving betreft.

De raadvrouw van verzoeker betwist dit niet ter terechtzitting.

5. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

5.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

5.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

5.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De repatriëring is voorzien op 2 augustus 2013 om 10.40 uur. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

5.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

5.3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 2, eerste lid, 2° en artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij werpt eveneens een manifeste beoordelingsfout op.

5.3.3. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker verklaart voor toeristische doeleinden naar België te komen, waarbij hij een toeristische planning van bezoeken aan Belgische bezienswaardigheden en een hotelreservatie voorlegt. Er wordt evenwel vastgesteld dat verzoeker niet kan verklaren waarom hij pas na aflopen van zijn toeristische toer en hotelreservatie toe komt. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker niet beschikt over contactgegevens van enige toeristische dienstverlening noch weet waar hij zich voor begeleide bezoeken dient aan te bieden.

De motieven van de bestreden beslissing zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig en laten verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

5.3.4. Waar verzoeker betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn en dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 3 van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

5.3.5. Verzoeker stelt dat hij de voorwaarden voor de afgifte van een visum kort verblijf heeft vervuld. Hij was in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum dat is afgegeven door de Belgische ambassade te Kinshasa. Verzoeker wijst erop dat de authenticiteit van het paspoort noch de geldigheid van het visum wordt betwist.

Verzoeker verwijst naar artikel 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

(...)

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Verzoeker meent dat artikel 3 van de vreemdelingenwet moet worden gelezen in samenhang met dit artikel 2 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde dit niet gedaan waardoor artikel 2 van de vreemdelingenwet werd geschonden en bovendien een voorwaarde aan de wet werd toegevoegd die niet voorzien is.

Voorts betoogt verzoeker dat geen enkele wettelijke bepaling vereist dat een toerist plannen en telefonische gegevens voorlegt van de plaatsen die hij zal bezoeken. Dit vereisen maakt volgens de verzoeker machtsoverschrijding uit.

5.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker evenwel voorbijgaat aan het feit dat het gegeven dat hij over een visum beschikt niet impliceert dat hij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied.

De Raad wijst erop dat een vreemdeling die de buitengrenzen van de Europese Unie wenst te overschrijden, gelet op artikel 5 van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen, op het ogenblik van deze grensoverschrijding in het bezit dient te zijn van stukken om het doel van zijn voorgenomen verblijf en zijn verblijfsomstandigheden te staven en dat hij in het bezit dient te zijn van voldoende middelen van bestaan. Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

Bovenvermelde kan ook gelezen worden in artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

De voorbereidende werken van de wet van 15 juli 1996 tot wijziging van de vreemdelingenwet verduidelijken dat men in het kader van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet mag verlangen dat de vreemdeling die verklaart naar België te komen het doel en de omstandigheden van zijn verblijf kan rechtvaardigen.

Artikel 3 van de vreemdelingenwet laat de gemachtigde aldus toe om een aantal verificaties door te voeren. Rekening houdende met de inhoud van voormelde wetsbepaling toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde een niet in de wet voorziene eis stelde.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrond-gebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

De stelling van verzoeker als zou het voldoende zijn dat hij in bezit was van een geldig paspoort en geldig visum, ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om bij binnenkomst op het Belgisch grondgebied in het kader van een toeristisch verblijf, het reisdoel en het toeristisch reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken. De stelling van verzoeker als zou de gemachtigde moeten aantonen dat de voorwaarden voor het verkrijgen van een visum niet waren vervuld op het moment dat het visum

werd afgeleverd door de Belgische ambassade te Kinshasa noch waren vervuld op het moment van binnenkomst te Zaventem, mist juridische grondslag en houdt geen stand.

5.3.7. Uit het proces-verbaal van de Federale Politie van 26 juli 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat over het reismotief van verzoeker het volgende is opgenomen:

- “• *Betrokkene beweert voor toerisme naar België te komen. Hij legt ons een toeristisch programma voor dat voor hem werd opgesteld door het reisbureau waar hij zijn tickets reserveerde.*
- *Wij stellen vast dat dit reisprogramma (waar hij trouwens zelf enkel het Atomium van op kan noemen) totaal onrealistisch is (beperkt bijvoorbeeld: twee dagen geleid bezoek aan het station van Luik, twee dagen geleid bezoek aan het Park van Tervuren, ...) - zie scan voor het volledige reisplan.*
- *Bovendien klopt de timing van het opgestelde reisplan niet met de reële tijd (16-07-2013 tot 13-08-2013).*
- *Wat betreft de diverse “geleide bezoeken”, weet betrokkene ook niet waar hij zich moet aanbieden of wie hij moet contacteren.*
- *Ook de hotelreservatie van betrokkene is reeds verlopen (16-07-2013 tot 14-08-2013). Volgens hem is er geen probleem, hij zal wel een plaats vinden om te slapen.*
- *Wij nemen geen telefonisch contact met het hotel (New Bristol Midi) omdat wij uit ervaring weten dat de medewerking er miniem is en dat altijd positief wordt geantwoord op onze vragen.*
- *Betrokkene geeft ook toe dat maar één nacht van zijn reservatie werd betaald.*
- *Betrokkene beweert een tante te hebben in België en ook dat zijn zuster hier studeert. Van deze personen heeft hij geen contactgegevens. Hij “denkt” dat ze hem zullen komen bezoeken in zijn hotel.”*

Waar verzoeker betoogt dat de grenscontrole heeft plaatsgehad voor het verlopen van de reservatie bij het hotel New Bristol, stelt de Raad vast dat uit voornoemd proces-verbaal blijkt dat verzoeker dit niet heeft opgeworpen tijdens zijn ondervraging door de Federale Politie, maar integendeel verklaarde dat er geen probleem was en dat hij wel een plaats zou vinden om te slapen. Door deze verklaring geeft verzoeker geen blijk zelf goed op de hoogte te zijn van de data en duur van zijn eigen hotelreservatie.

Verzoeker betoogt dat de Federale Politie, ondanks zijn smeebeden, geen contact heeft opgenomen met zijn tante en zus, die in België verblijven, hoewel hij hun telefoonnummer heeft opgegeven. De Raad stelt evenwel vast dat uit het proces-verbaal blijkt dat verzoeker tijdens de ondervraging verklaarde geen contactgegevens te hebben van deze personen en dat hij “dacht” dat ze hem zouden bezoeken in het hotel. Dienaangaande kan de verwerende partij gevolgd worden waar deze stelt dat het bijzonder merkwaardig is, dat als verzoeker vanuit Kinshasa naar België komt om naast zijn reisprogramma ook zijn zus en tante te bezoeken, hij noch hun adres, noch hun telefoonnummer kan geven en noch minder dat zij niet aanwezig zijn om hem te verwelkomen bij zijn aankomst te Zaventem. Het gegeven dat verzoeker heden bij zijn verzoekschrift de identiteitsdocumenten voegt van zijn familieleden doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Ten overvloede, waar de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting stelt dat de verzoekers familieleden per sms op de hoogte waren gebracht van verzoekers aankomst te Zaventem op 26 juli 2013 en hem stonden op te wachten, stelt de Raad vast dat verzoeker klaarblijkelijk niet op de hoogte was van de aanwezigheid van zijn eigen familieleden op de luchthaven aangezien hij de Federale Politie hiervan niet op de hoogte bracht.

In zoverre verzoeker aanklaagt dat er geen contact werd opgenomen met het hotel New Bristol, stelt de Raad vast dat uit het proces-verbaal blijkt dat de Federale Politie de ervaring heeft dat medewerking miniem is en dat er altijd positief wordt geantwoord op vragen om inlichtingen.

Op het eerste zicht toont verzoeker met zijn uiteenzetting het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling dat hij op het ogenblik dat hij verzocht werd om de vereiste verduidelijkingen te verschaffen en de nodige overtuigingsstukken voor te leggen niet bij machte was om dit te doen, niet aan. Hij toont op het eerste gezicht ook niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of geen rekening zou gehouden hebben met dienstige stukken die hij aanbracht of de verklaringen die hij aflegde op het ogenblik dat hij poogde het Schengengrondgebied te betreden.

5.3.8. De Raad stelt vast dat de verzoeker de overige concrete vaststellingen van de gemachtigde niet betwist of weerlegt, met name dat het reisprogramma als totaal onrealistisch wordt beoordeeld, de

vaststelling dat de timing van het opgestelde reisplan niet strookt met de reële tijd, en de vaststelling dat wat betreft diverse geleide bezoeken, de verzoeker niet kon verklaren waar hij zich moet aanbieden of wie hij moet contacteren.

Het gegeven dat het paspoort en het visum niet als vals worden beschouwd of dat de authenticiteit van het paspoort niet in twijfel wordt getrokken of dat zijn familie goed gekend is door de Belgische ambassade doet geen afbreuk aan deze concrete vaststellingen.

De Raad benadrukt dat de geldigheid van het visum door de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld maar wel het reismotief en de onduidelijkheid ervan.

5.3.9. Verzoeker slaagt er derhalve op het eerste zicht niet in aannemelijk te maken dat hij zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden wel degelijk voldoende zou hebben verduidelijkt waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten om verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren en hem terug te drijven.

Voor zover verzoeker meent dat de bestreden beslissing een stereotiepe motivering bevat, merkt de Raad op dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren zou zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 2, eerste lid, 2° en van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er wordt geen manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. Op het eerste zicht heeft de gemachtigde zijn bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

5.3.10. Verzoeker betoogt tenslotte dat zijn vasthouding op een welbepaalde plaats machtsoverschrijding uitmaakt en impliciet leidt tot de nietigverklaring van het visum afgegeven door de Belgische ambassade te Kinshasa. Wat betreft de kritiek m.b.t. de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats – betreft, moet worden geduïd dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet, enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar verzoeker werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bijgevolg zonder rechtsmacht om kennis te nemen van enige kritiek omtrent de beslissing tot vasthouding. Het middel is in deze mate dan ook onontvankelijk.

5.3.11. Verzoeker verwijst tenslotte ook nog naar artikel 34 van de Verordening nr. 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, en wijst er op dat het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, van de Visumcode bedoelde bewijsstukken kan overleggen, niet automatisch leidt tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.

De Raad wijst erop dat in punt 4 werd vastgesteld dat *in casu* het verzoekschrift enkel gericht is tegen de beslissing tot teruggrijping van 26 juli 2013. Verzoekers betoog is dan ook niet dienstig aangezien dit middelonderdeel geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. Het middel is in deze mate derhalve onontvankelijk.

5.3.12. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. I. VAN DEN BOSSCHE	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

M. MAES